

Under Lila Himmel

-DU ÄR VÄRDEFULL-

PETER MOLYNEUX

Under Lila Himmel

-DU ÄR VÄRDEFULL-

PETER MOLYNEUX

Text © Peter Molyneux 2021

Bild © Lailamon 2020

Utgiven av Exendo 2021

Tryckt hos Printon AS, Estland

ISBN 978-91-987222-0-8

www.underlilahimmel.se

Till Läsaren

Först vill jag säga tack för att du läser den här boken. Det var för dig jag skrev den. Förhoppningen är att varje berättelse ska få betyda något särskilt för dig som läser och för dem som lyssnar.

Boken passar bra att läsa för dig själv, men kan också användas som godnattsagor eller läsas i grupp.

Begränsa dig gärna till att läsa en berättelse åt gången. På så sätt får den möjlighet att landa, och det finns utrymme för de tankar och samtal som den kan väcka. Om du läser den tillsammans med någon: ta gärna tid att fråga vad som hände och varför. Fråga också vad det skulle kunna symbolisera i våra egna liv.

Ge dig nu av till världen med lila himmel. Jag hoppas du får en underbar resa.

*P.S. Det finns mer information på
www.underlilahimmel.se*

Tillägnad Pappa,
för inspiration och kärlek.

Innehåll

Hinkbärare Hinkrik.....7

Arga Bubblis.....15

Goffarnas krig.....23

Brevet till Wee.....33

Vilda Jackie på molnet.....43

Kaptenen.....51

Morpho, Galaxens försvarare.....63

Dags för Trumpet!.....73

Festen i hamnen.....83

Berättelse I

Hinkbärare Hinkrik

I en lite annorlunda värld, långt, långt härifrån, levde Hinkbärarna. Det var en ökenvärld med bara sand och hav överallt, förutom Hinkbärarna, förstås, som gick runt som små färgglada, lila färgklickar.

Hinkrik var tre dagar gammal. Det var inte så lite för en hinkbärare, han var redan i slutet på tonåren. En Hinkbärare blev nämligen bara tio dagar gammal. Som alla andra var han drygt en halvmeter lång, bar inga kläder, saknade hår och hade lila hud. Det som utmärkte Hinkbärarna mest var deras hink. Större delen av deras kroppar såg ut som en stor hink och i hinken fanns det oftast vatten. Deras breda huvud och små ögon stack upp över kanten lite lagom så att de kunde ha koll ner i hinken, på sitt vatten.

Hinkbärarna älskade att samla på sig så mycket vatten de kunde och jämförde sig gärna med sina vänner för att se vem som hade mest. Förargligt nog

hade alla hinkar små hål här och var, som vattnet droppade ur.

Just denna dag var Hinkrik ledsen. Han hade mindre vatten än flera av sina vänner. Han trodde att det mest berodde på att han hade ganska många och ganska stora hål i sin hink. Åh, vad han hatade sina hål. En del andra hade lyckats bra med att täppa igen sina hål, och vissa hade till och med lyckats bygga på en extra kant på sina hinkar så att de kunde rymma nästan tjugo liter.

Nästa dag kom Hinkrik på ett bra knep. Han grävde en grop, klämde ner sig i den så att sanden runt honom hindrade vattnet från att rinna ut. Där satt han och var ganska nöjd med sig själv. Hela sin fjärde dag satt han där och en bit in på den femte också ... Han var glad ... men inte bara glad, det var något som kändes fel också. Han försökte glädjas över hur mycket vatten han hade, men tankarna kom smygande ändå.

Ska det verkligen vara så här, tänkte han. Alla försöker samla på sig så mycket vatten de kan, men efter tio dagar är man ju ändå död. Vad spelar det då för roll hur mycket vatten vi har?

När han satt där och funderade kom en kompis förbi.

”Hej Hinkrik”, sa han. ”Vad tragiskt, det där med din mamma.”

”Ja, det var tråkigt att hon dog”, sa Hinkrik. ”Men hennes tio dagar var ju slut.”

”Nej, nej”, svarade kompisen. ”Det var inte det som var tragiskt, alla dör ju. Det tragiska var att hon nästan inte hade något vatten. Hennes hink var helt tom. Vilket misslyckat och bortkastat liv.”

Sedan gick kompisen. Nu blev Hinkrik arg, han ställde sig upp och ropade.

”Min mamma var inte alls tragisk! Det spelar väl ingen roll hur mycket vatten man har när man dör.”

Nu fick det vara nog. Han gav sig iväg för att leta rätt på en äldre Hinkbärare som hade känt hans mamma.

”Vad kan jag göra för dig?” frågade han när Hinkrik kom och satte sig bredvid honom.

”Var min mamma en tragisk person?” frågade Hinkrik. ”Vet du varför hon inte hade något vatten?”

”Följ med mig”, sa den äldre Hinkbäraren, och tog med Hinkrik till en kulle en bit bort. Därifrån hade man bra utsikt över öknen.

När Hinkrik stod där och tittade fastnade hans blick på en sluttning långt bort. Där växte massor av blommor i formen av ett stort hjärta.

”Vad vackert”, sa Hinkrik. ”Mamma brukade alltid rita små hjärtan i sanden. Hur kan blommorna växa så?”

”Det där”, sa han, ”det där har din mamma gjort de senaste dagarna. Hon var allt annat än tragisk. Hon lämnade efter sig något vackert, för hon hade förstått något som många andra aldrig förstår”.

”Hur då, vad menar du?” frågade Hinkrik.

”Hela denna värld”, fortsatte han. ”Är skapad av någon. Till och med vi Hinkbärare är skapade och det finns en vacker tanke bakom var och en av oss. Tyvärr är vi så upptagna av oss själva att vi kan ägna hela våra liv åt att enbart samla på vatten. Vi glömmer att det finns en vacker mening med våra liv”.

”Vadå?” frågade Hinkrik. ”Vad är det för mening? Berätta!”

”Se på dig själv Hinkrik”, sa han. ”Du är ju en Hinkbärare! Vart du än går sprider du vatten. Vart du än går ger du liv åt växter runt dig. Till och med öknen kan du få att blomma. Långt efter dina tio dagar är slut kommer den här världen vara vacker för att du gick runt här.”

Tårar fyllde Hinkriks små ögon. Han mindes sin första förmiddag när han lyckligt snurrade runt och skrattade sig hes åt hur vattnet skvätte runt honom som en vattenspridare. Hur han senare samma dag hade fått höra hur han måste röra sig försiktigt och försöka hålla för sina hål. *Vad jag har slösat bort mina dagar*, tänkte han. *Så ledsen som jag varit för mina hål och så visar det sig att mina hål är det bästa jag har.*

Han rätade på sig, torkade ögonen och tittade upp på sin nya vän. ”Imorgon ska jag inte spara på något vatten”, sa han. ”Jag ska dansa, snurra och springa så långt mina korta ben orkar bära mig! Jag är en Hinkbärare! Mitt vatten ska spridas och jag ska ge liv åt öknen!”

Hinkrik vände hemåt, med något nytt i blicken. För första gången var han lycklig på riktigt. För första gången var han stolt över att vara Hinkbärare Hinkrik.

Berättelse 2

Arga Bubblis

Berättelsen om Bubblis är en lite sorglig berättelse. Den utspelar sig mitt ute på ett oändligt hav, som var fridfullt med kristallklart vatten så långt ögat kunde nå. Där, mitt i havet, fanns en ensam, gigantisk båt. Den hade minst tjugo våningar och på den bodde tusentals varelser av olika slag. Varelserna levde hela sina liv på den stora fina båten och var väldigt nöjda med det.

En av dessa varelser var Bubblis. Han var en gullig figur med stora öron och lite sorgsna ögon. Mitt i ansiktet hade han en snabel som han kunde göra bubblor med. Han hade en del kompisar, framför allt en som hette Snorkel. Bubblis och Snorkel hade varit bästisar så länge de kunde minnas och de hittade på massor av roliga saker ihop.

Detta låter kanske inte som en sorglig berättelse men det är det. Bubblis bubblor var vackra men de var

också hans stora problem, han kunde nämligen inte riktigt kontrollera hur mycket bubblor han skapade. Bubblorna bara kom, särskilt när han skrattade eller blev arg eller försökte skrika. Då bara välldes bubblorna fram.

En dag när Bubblis och Snorkel lekte och skojade ihop med sina andra kompisar började Bubblis skratta, och när han skrattade kom det, så klart, massor av bubblor.

Alla kompisar tyckte att det var jätteroligt och skrattade ännu mer och det gjorde Bubblis också. Men till slut märkte Bubblis hur han fick anstränga sig för att skratta med. Det var inte roligt längre. Varför skrattade de andra egentligen? Tyckte de att Bubblis var fånig som inte kunde kontrollera sina bubblor? Nu kände han att han ville att de skulle sluta skratta, men de slutade inte.

En av kompisarna ropade något om att Kaptenen måste ha tagit med Bubblis på den här resan så att alla skulle ha något att skratta åt. Nu blev Bubblis arg, och när Bubblis blev arg kom det ännu mer bubblor och alla kompisar kunde inte hejda sig utan skrattade sig hesa. Han försökte skrika ”SLUTA!” men i stället för ord kom bara mer bubblor ur hans snabel. Till och

med hans bästa kompis, Snorkel, bara skrattade. Ingen verkade bry sig. Eftersom han inte lyckades skrika viftade han runt med sin snabel i hopp om att daska till någon så att de skulle fatta. Men de verkade inte bry sig, de bara puttade undan Bubblis och fortsatte skratta. Bubblis höll på att explodera av ilska; kunde ingen se att han var ledsen!

Till slut kom tårarna smygande och det ville han absolut inte att de andra skulle märka, så han försökte springa därifrån. Men det var så mycket bubblor överallt att han inte kunde se. Han sprang rakt in i en vägg och ramlade ihop på golvet. Han låg där på rygg med bubblor överallt och kompisarnas skratt ekade i huvudet. Han ville bara blunda och hålla för öronen, sjunka genom golvet och försvinna. Till slut lyckades han krypa ut ur rummet.

Ledsen och arg letade han efter en plats där de andra inte skulle hitta honom. Bubblis tog sig ner för en trappa, och en till, och en till ... tills han kom till den stora båtens botten. Där, bakom en ståldörr, hittade han ett litet rum som ingen brukade gå till. Där var det mörkt, tyst och svalt. Det kändes bra ... Men han var fortfarande ledsen och arg. Han var faktiskt jättearg. Han hatade sin dumma snabel och han hatade alla dumma kompisar. Han hatade den här

båten och han hatade den dumma Kaptenen som hade bjudit med honom på den här resan.

Flera dagar senare när Bubblis fortfarande satt i sitt nya rum vid båtens botten, knackade det försiktigt på dörren och in kikade hans vän Snorkel. Snorkel hade förstått att Bubblis blev ledsen och hade letat efter honom. Han hoppades att Bubblis skulle bli glad över att se honom, men Bubblis blev bara irriterad.

Vem trodde Snorkel att han var egentligen? Ingen riktig kompis skulle ha skrattat åt Bubblis som Snorkel gjorde, och ingen riktig kompis skulle ha låtit honom sitta här ensam i flera dagar.

Innan Snorkel ens hunnit säga hej hade Bubblis hittat en sopborste och kastat den rakt i ansiktet på Snorkel. Sedan sprang han skrikande mot dörren.

”Försvinn!”, skrek han. ”Gå tillbaka till dina nya kompisar. Jag vill aldrig se dig mer.” Han slängde igen dörren så hårt han kunde.

Nu var han ensam igen, men han ångrade sig inte. Han ville att Snorkel skulle bli ledsen, han hoppades att det hade gjort ont när Snorkel fick sopborsten i ansiktet och han hoppades att han aldrig skulle komma tillbaka. Han kurade ihop sig i hörnet igen.

Han kände sig ensamast i världen. *Ingen tycker om mig, tänkte han. Alla är idioter.*

Bubblis blev argare och argare för varje dag som gick. Han ville aldrig mer träffa någon och han ville aldrig mer att någon skulle se hans bubblor. Där i mörkret växte otäcka tankar hos Bubblis. Han ville hämnas. Han ville förstöra. Han ville hitta något vasst och göra hål i båtens botten. Han ville förstöra allt, det var ju ändå ingen som brydde sig.

Utanför dörren stod Snorkel. Han hade varit där flera gånger, men inte vågat gå in igen. Allt det här gjorde honom så ledsen. Vad hade hänt med hans kompis? Kunde han inte bara få komma in och prata med honom? Då skulle han förstå att Snorkel ångrade sig och saknade honom. Han hörde hur Bubblis slog med något hårt mot golvet därinne. Det var nog inte läge idag heller. *Kanske imorgon*, tänkte Snorkel. *Imorgon är han kanske inte så arg.*

Berättelse 3

Goffarnas krig

Under marken, i en värld av grottor levde några intressanta varelser som kallades Goffar. De såg ut som håriga klumpar med ett par fötter som stack ut längst ner. De hade inga armar, men en lång hängig näsa och en stor mun. Goffarna älskade hårt arbete, och för dem innebar det att tugga sig igenom jord och sten för att skapa gångar och grottor. Målet var att förstora sitt underjordiska rike.

Tyvärr kom de nästan aldrig framåt med att bygga sitt rike. Det fanns nämligen två sorters Goffar som bodde precis intill varandra, Ruffs-Goffar och Slät-Goffar. De var fiender och hade krigat mot varandra så länge någon kunde minnas. De hade inga vapen, utan krigade genom att tugga sönder varandras grottor. Att de ständigt behövde förstöra för varandra och reparera sitt eget gjorde att deras rike aldrig blev större.

Bland Ruffs-Goffarna fanns en glad liten kille som hette Mini-Goff. Han ville börja jobba som alla andra, men blev tillsagd att han var för liten. Mini-Goff blev lite arg när han hörde det. Han var inte alls liten, han hade till och med slutat suga på sin näsa (Goffar suger på sin näsa när de är små eftersom de inte har någon tumme).

Mini-Goff ville inte bara se på, så han började gräva lite i smyg när ingen såg. En dag råkade han gräva lite för långt, så att det gick håll i en vägg. Hålet ledde in till en grotta som tillhörde fienderna, Slät-Goffarna. Där i mitten av rummet satt en liten figur som fortfarande sög på näsan. Hon hette Pink. Mini-Goff tittade på henne och undrade hur en så gullig Goff kunde vara en fiende.

Hon såg ju ut precis som en vanlig Ruffs-Goff, men med rosa hår. Hon såg definitivt inte arg eller farlig ut. Han stod där en bra stund och funderade. *Varför krigar våra folk mot varandra? Tänk så mycket vi skulle kunna uträtta om vi bara inte förstörde för varandra hela tiden. Det här med kriget känns så dumt.*

”Varför är vi fiender?”, sa han plötsligt. Pink såg sig snabbt om och upptäckte hålet i väggen där Mini-Goff

stod. Hon såg rädd ut och sög ännu hårdare på sin näsa.

Mini-Goff sa med ett leende: ”Suger du fortfarande på näsan?” Pink spottade snabbt ut sin näsa som flög upp och slog till henne själv i pannan och gungade sedan från kind till kind.

Näsan var fortfarande blöt, men hon såg oskyldig ut och sa: ”Nä, det har jag slutat med för länge sen.”

Mini-Goff brast ut i skratt och det gjorde Pink också. Från den dagen var de bästa vänner, varje dag lekte de ihop i smyg när ingen såg. Men det fanns ingen bra plats att leka på och de längtade båda efter att få bygga och gräva.

En dag hade Mini-Goff en idé. Ovanför marken var det aldrig någon som jobbade, så där skulle de kunna bygga saker utan att bli upptäckta. Det var en bra idé och varken Pink eller Mini-Goff var för fega för att prova. Varje dag, när de flesta arbetade och ingen såg, smög de upp ovan mark. Där var de äntligen fria att bygga som de ville.

Tillsammans började de skapa något som aldrig gjorts förut. De började med att gräva ut ett stort hål. Sedan grävde de en gång bort till havet så att vatten

kunde rinna in och fylla deras hål. Resultatet var världens första pool.

De var nästan klara när Pinks storebror plötsligt stod precis bredvid dem.

”Vad är detta?” frågade han utan att vilja ha ett svar. ”Jag visste att ni höll på med något olagligt. Jag kommer att rapportera detta!” Han sprang genast ner i underjorden igen.

Pink var livrädd. ”Vi måste gömma oss”, sa hon. ”De kommer sätta oss i fängelse.”

”Nejdå”, svarade Mini-Goff lugnt. ”Om vi bara hinner klart innan de kommer så ska vi nog kunna få dem på andra tankar. Skynda dig nu, så bygger vi klart.”

Med all jord som de grävt upp från hålet byggde de en lång rutschkana som slutade med ett hopp. Den var superhärlig! Man åkte riktigt snabbt och flög genom luften innan man landade mitt i poolen.

De hade bara hunnit prova rutschkanan en gång när Pinks bror var tillbaka, denna gång med ett stort gäng Slät-Goff-tonåringar. Samtidigt hade ett lika stort gäng